NEW ADULT

WIND WEAVER

SELECȚIA TITLURILOR NEW ADULT:
Laura Vladu

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

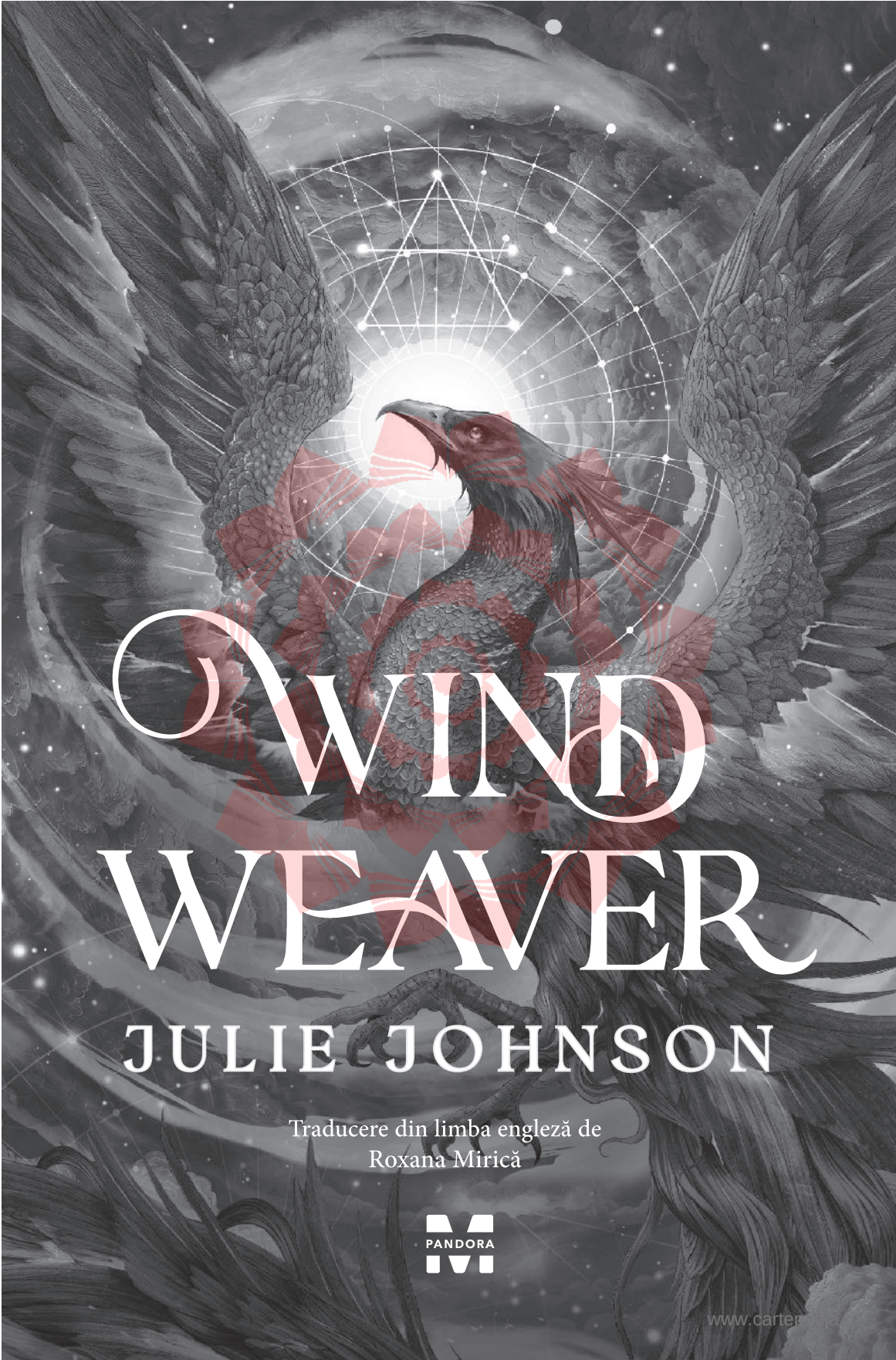

WIND WEAVER

JULIE JOHNSON

Traducere din limba engleză de
Roxana Mirică

PANDORA

www.carter

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Ilustrație copertă: © Tom Roberts
Design copertă: © Katie Anderson

Hartă: Julie Johnson & Alison Cnockaert

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHNSON, JULIE
Wind weaver / Julie Johnson ; trad. din lb. engleză de Roxana Mirică. - Bucureşti : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-864-6
I. Mirică, Roxana (trad.)
821.111

Titlul original: THE WIND WEAVER
Autor: Julie Johnson

Copyright © 2025 The Wind Weaver by Julie Johnson. Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-978-864-6

www.cartepedia.ro

Pentru Stevie Nicks, fiindcă a scris piesa Rhiannon
Fără inspirația ei, personajul principal al acestei
cărți, Rhya Fleetwood, nu ar fi existat

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

WIND WEAVER

www.cartepedia.ro

LEGENDĂ

PUNCTELE DE REPER

1. Gura Coastei Pustii
2. Pădurea Pierzaniei
3. Podul Thawe
4. Strâmtoarea Avian
5. Văgăuna
6. Mlaștina Broaștelor
7. Prăpastia Roșie
8. Pădurea Stelară
9. Stepele Umbrei
10. Platourile Cenușii
11. Deșertul Goliciunii
12. Tărâmul Tânguirii

ORAȘE/LOCURI OCUPATE

1. Portul Windward
2. Portul Leeward
3. Caeldera
4. Vintare
5. Coldeross
6. Fortăreața Acrine
7. Hylios
8. Hollywell
9. Bellmere
10. Bastionul Simetriei

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

Prolog

NIMICIREA

CÂNTECUL ANWYVNIAN AL RĂZVRĂTIRII

Epoca muritorilor a venit,
Când oștile de fier
Spre miazănoapte au mărșăluit.

O domnie în scrum prefăcându-se,
Sângele magic
Revărsându-se.

Ascultă!

Să piară vicleșugul spurcat
Care pământul regilor
A sfâșiat!

Să piară maleficul vânt,
Care printre copaci
Se strecura șoptind!

Ascultă!

Domnească sabia și pumnul,
De neclintit putere
S-aibă omul!

Vânătoarea de întrepătrunși porni,
Neamurile ticăloase
Stârpite vor fi.

www.cartepedia.ro

www.cartepedia.ro

CAPITOLUL

1

Șireangul mă zgârie, ca un colier nemilos al morții.

Îmi simt pulsul — sacadat, dar constant — cum zvâcnește sub pielea subțire și fragilă a gâtului. Nu există frică. Nu mai există. Mi-a fost frică mai devreme, când aveam mâinile înghețate și câini mârâitori pe urmele mele, hăituindu-mă prin mlaștinile sălbatice, dar s-a risipit odată cu soarele și a alunecat dincolo de orizont, în întunericul apăsător.

Ce spunea Eli mereu?

Frica înseamnă că încă mai ai ceva de pierdut.

Acum însă nu mi-a mai rămas nimic. Nimic în afară de viața mea, care oricum nu valorează mare lucru pentru nimeni.

Cu siguranță, nu pentru cei care m-au capturat.

— O șireată mică și ticăloasă, nu-i așa?

Undeva, în stânga mea, o voce gravă izbucnește într-un hohot de râs.

— A trebuit să mobilizăm jumătate din unitate ca s-o prindem. O duzină de oameni. Trei zile am stat în mocirla aia nenorocită, plină de viespi, șerpi și păianjeni. Noroi până la genunchi, mușchi și cine știe ce alte gunoaie. Aproape că ne-a scăpat aseară, când s-a lăsat întunericul. *Elf mizerabil*!

O flegmă îmi aterizează pe obraz.

O altă voce răspunde — un glas mai tânăr și ușor nesigur. Poate că este un recrut nou, încă neatins de acest război nesfârșit și sângeros pe care oamenii par hotărâți să-l ducă.

— Este… atât de tânără!

www.cartepedia.ro

— Nu te lăsa păcălit, băiete! E doar o amăgire fermecătoare. Își ascund adevărata natură sub chipuri frumoase și zâmbete dulci, ca o floare otrăvitoare. Se spune că, odinioară, farmecul lor era atât de puternic, încât te făceau să vezi doar ce voiau ele. Te atrăgeau spre o prăpastie, în timp ce tu credeai că alergi pe un câmp plin de margarete.

Soldatul mai tânăr trage aer în piept, zgomotos. Teama lui este atât de puternică, încât o simt chiar și prin bandajul ce-mi acoperă ochii.

— Nu-ți face griji, fiule! Magie de felul ăsta n-a mai fost văzută pe-aici de-aproape două secole, spune vocea răgușită, cu un râs domol. Cei pe care-i vânăm, cum e neghioaba asta de față, sunt mai degrabă niște întrepătrunși. Relicve din vremurile de dinaintea Marii Nimiciri, când amestecul de sânge nu era permis. Nu sunt mai vrăjiți decât tine sau decât mine.

Se lasă o pauză apăsătoare. O tăcere grea, adâncă precum o peșteră, se așterne între cei doi bărbați.

— Neîndoielnic, asta nu-nseamnă că-s lipsiți de apărare, adaugă soldatul mai în vârstă, aproape defensiv. Ne-ar ucide în somn dacă li s-ar ivi cea mai mică ocazie. Să nu uiți asta niciodată!

— Până la urmă cum ai reușit s-o capturezi?

— Am urmărit-o până la Prăpastia Roșie. Minereul din stâncile de-acolo este suficient de puternic pentru a-i deruta. Le tulbură simțul direcției și le încețoșează mintea. Niciun dușman nu este invincibil — nici măcar o amărâtă de *ascuțită*, adaugă el, expirând scurt.

Mă încordez la auzul insultei și simt cum legăturile mi se strâng și mai tare peste piept, în ciuda eforturilor mele de a rămâne nemișcată. *Ascuțită*. Soldații care m-au luat prizonieră folosesc des cuvântul, fie când își schimbă turele, murmurându-l ca pe o glumă între ei, fie aruncându-l nepăsători în discuțiile de la focul de tabără. De parcă reducerea întregii noastre rase la o singură trăsătură fizică distinctă — vârful ascuțit al urechii — le-ar putea justifica barbaria, făcând-o mai ușor de suportat. De fiecare dată când aud acel cuvânt,

www.cartepedia.ro

simt cum ceva în mine se zbate, o furie mută. Sunt un animal rănit care tânjește să se răzbune, fără s-o facă vreodată.

Zeilor din ceruri, lăsați-mă să mă răzbun în viața mea viitoare!

— Nu e chiar atât de greu să-i ucizi, de fapt, spune soldatul mai în vârstă, cu un soi de înțelepciune aspră. Ai nevoie doar de arma potrivită. Fierul e cel mai bun, desigur. Dar, jur pe zei, dacă înfigi ceva ascuțit în ei, treaba e ca și rezolvată. Toate vietățile din pădure sângerează la fel ca *ascuțiții* ăștia. Tatăl tău nu te-a dus niciodată la vânătoare, băiete? N-ai jupuit niciodată o căprioară?

— Nu… eu… noi…

Tânărul soldat se foiește de pe un picior pe altul, iar bocancii îi scrâșnesc pe covorul de frunze uscate.

— Suntem fermieri, domnule.

— Fermieri?

— Da, domnule. Avem o mică bucată de pământ pe coasta mării. Cultivăm mai ales fructe-de-gheață.

Soldatul mai în vârstă râde scurt, aspru.

— Atunci, ai face bine să ai gheață în vine pentru misiunea asta. E un frig cumplit de-al dracului, atât de aproape de Cimerieni.

În spatele legăturii care-mi acoperă ochii, imaginea prinde contur. O tabără de soldați, istoviți după săptămâni întregi de drumuri lungi. Un foc ce trosnește, alungând frigul — și lupii. O cină simplă, pregătită direct pe jar.

Vântul mi-aduce mirosul cărnii, iar stomacul meu răspunde cu un mârâit batjocoritor. Iepure, cel mai probabil, sau vițel. Poate mistreț, dacă vreunul dintre ei știe să tragă cu arcul. Sigur sunt vânători printre atâția. Oameni antrenați să urmărească prăzi mai valoroase decât mine și decât cei asemenea mie. Totuși, dacă am fi fost comestibili, poate ne-ar fi mâncat și pe noi.

Iarna asta fusese nemiloasă.

Mă întreb din ce regat fac ei parte și căruia dintre regii războinici i-au jurat loialitate. Poate chiar celui care a trimis armatele în Seahaven, lăsând în urma lor doar flăcări și cenușă în Pădurea Stelară — singura casă pe care o cunoscusem vreodată.

www.cartepedia.ro

O mână smucește lanțurile care-mi strâng încheieturile rănite. Aud șuieratul înainte ca durerea să-mi străpungă carnea. Mirosul de piele arsă îmi năvălește în nări.

Propria-mi carne arzând.

Îmi trebuie toată voința să nu țip — nu le voi oferi satisfacție acestor soldați. Inspir adânc și-mi apăs spatele și mai tare de scoarța copacului de care sunt legată, încercând cu disperare să rămân conștientă.

Zeilor din ceruri, cât de tare doare!

— Vezi cum face bășici? întreabă soldatul mai în vârstă. Ai spune că i-am pus un lemn în flăcări pe piele!

— D-da… văd, bâiguie tânărul.

Fiarele-mi iscă valuri neîncetate de agonie care nu scad deloc — nici măcar acum, când încheieturile-mi sunt arse aproape până la oase, până la tendoane. Lanțurile se mișcă și, cu fiecare zvâcnire, un nou val de suferință mă înghite.

— Când… când o să…?

Recrutul tânăr își drege glasul, ezitând.

— Când o spânzurăm? Nu mai durează mult. Comandantul Scythe o s-ajungă aici înainte de miezul nopții. Căpitanul spune că n-avem voie să ne-atingem de ea până când nu dă el aprobarea.

— De ce?

— Îi place să fie sigur că sunt cu adevărat morți, presupun. Să mai scormonească prin cenușă, să se asigure că nimic nu mai mișcă. Mi se pare o nebunie, dar e ordin de la Regele Eld, așa că eu fac așa cum mi s-a spus. Îi spânzur, îi ard.

Se aude un zgomot ca atunci când scoți un dop. Apoi un gâlgâit dintr-o ploscă. O răsuflare agitată domolindu-se.

— Oamenii tind să devină superstițioși când vine vorba de execuția ființelor magice. O să înțelegi și tu asta, băiete! adaugă el.

— Da…, zice tânărul părând cuprins de îndoială. Când m-am înrolat, nu credeam că o să vânăm întrepătrunși. Nici măcar nu știam că mai există vreunul.

www.cartepedia.ro

— Nu mai sunt mulți în zilele noastre. Mai ales așa de departe, în Tărâmurile de Mijloc. Cei din Sud… ei bine, au niște practici diferite. Ar trebui să te consideri norocos că nu ești staționat la granița cu Tărâmurile Îndepărtate. Am auzit că e greu de suportat acolo. Și, să fiu sincer, nici n-am aflat prea multe.

Inima mi se strânge. Zvonurile despre soarta întrepătrunșilor din Ținuturile de Sud nu m-au cruțat. Nu pe deplin. Într-o noapte, la un pahar de whiskey tare, Eli m-a lăsat să întrezăresc o parte din acea întunecime.

S-ar putea să nu te omoare imediat, Rhya, dar, după ce vor termina cu tine, vei dori să fi fost ucisă…

Îmi forțez mintea să se abată de la acel drum întunecat. Nu duce spre nimic bun.

— Fiule, ține-ți capul plecat, mâinile sigure și întrebările pentru tine! Și-o să-ți fie bine. E doar o slujbă, ca oricare alta — indiferent de ce-ți spune lumea pe-aici.

Vocea bărbatului în vârstă scade în intensitate:

— Pe cuvântul meu, unora li se face pielea de găină doar văzând elfii zvârcolindu-se la capătul unei frânghii. E doar un alt fel de sete de sânge, înțelegi?

— E dezgustător!

— Așa-i! Dar asta nu-nseamnă că nu-i adevărat.

Bărbatul mai trage o dușcă zdravănă din ploscă.

— Cu mult timp în urmă, când eram doar un puștan ca tine, *ascuțiții* ăștia erau mai des întâlniți pe-aici. Unitatea noastră a dat de-o familie-ntreagă ascunsă-n peșterile de sub o cascadă. Aveau pielea verzuie și părul le semăna cu iarba de pe malul râului…

Pielea verzuie?

Părul ca iarba de pe malul râului?

De unde scot astfel de povești ridicole? Din basmele pentru copii, cumva? În afară de urechi, întrepătrunșii arată aproape identic cu oamenii. Totuși presupun că e mai simplu să justifici uciderea unui monstru mitologic decât pe cea a unei ființe vii. Nu mai e cineva, ci doar *ceva*.

www.cartepedia.ro

Vocea soldatului se stinge aproape într-o șoaptă:

— I-am pierdut pe-atât de mulți în Strâmtoarea Avian… A fost cea mai sângeroasă bătălie din ultimul secol. Oamenii lui Soren continuau să vină. Forțându-ne-ntruna să dăm înapoi. Moralul nostru era zdrobit. Armata noastră… aveam cu toții o nevoie disperată de-o victorie. Așa că, atunci când elfii ne-au ieșit în cale…

Un fior prevestitor îmi străbate trupul, în ciuda durerii arzătoare din încheieturi. Închid ochii sub legătura ce-mi ascunde vederea, dorindu-mi să pot închide la fel de ușor și urechile. Nu vreau să aud cum o familie nevinovată a fost măcelărită. Nu pot suporta gândul că o mamă, un tată și copiii lor au fost sfâșiați de niște soldați orbiți de furia luptei. Nu acum, când propria moarte iminentă îmi strânge gâtul.

O cizmă scrâșnește pe pământ, iar bărbatul își drege glasul printr-o tuse scurtă.

— Pot spune că lucrurile pe care le-am văzut în acea zi… ei bine, sunt imagini care-ți rămân întipărite în minte. Chiar și după zece ani.

Liniștea se așterne din nou. Bărbatul mai tânăr tace, poate copleșit de imaginea sumbră descrisă de companionul său. Nu sunt atât de naivă încât să cred că reținerea lui vine din compasiune față de mine. Mai degrabă, își face datoria — păstrându-și părerile pentru sine.

Va deveni un soldat bun.

Liniștea este spulberată de pocnetul unei palme peste umăr.

— Fiule, ești palid ca o stafie. Du-te și ia niște carne de cerb înainte să se termine. Și adu-mi și mie ceva, bine? Eu rămân să păzesc prizoniera.

Se aud pași îndepărtându-se, urmați de oftatul unui trup care se lasă lângă un copac. În depărtare, murmurul conversațiilor — alți soldați, care-și înfulecă cina în jurul focului. După un timp, disting vag sunetul unei lame cioplind lemnul. Mă întreb, pentru o clipă, ce anume sculptează paznicul rămas.

www.cartepedia.ro

Un sigiliu dedicat vreunui zeu pe care-l venerează? Un talisman pentru soția pe care a lăsat-o în urmă, în ținuturile pe care le numește acasă? Sau, poate, o jucărie pentru fiica lui cea mică, cu care să se joace când, într-un final, el se va întoarce din cuceririle sale?

Zece ani, a spus el. Zece ani de război. Zece ani ca soldat. Zece ani de sânge, de lupte, de uciderи.

Neîndoielnic, trebuie să existe o viață dincolo de toate acestea. Neîndoielnic, omul acesta are undeva o familie care-l așteaptă. Oare le va povesti despre fata cu puteri magice pe care a măcelărit-o pentru a-i proteja? Le va descrie fața pătată și limba inertă a monstrului, legănându-se grotesc de o creangă, ca o mască hidoasă luminată de torțe?

Eroul viteaz care a ucis bestia.

Ura!

După felul în care i-a vorbit tânărului său tovarăș, am îndoieli. Nu va găsi nicio bucurie în această sarcină — și totuși o va duce la bun sfârșit, executând ordinele căpitanului său fără să pună întrebări.

Crengile scârțâie deasupra, ca un clopot al morții.

Sunt recunoscătoare că au ales să mă omoare noaptea, sub stele. Ar fi, într-un fel, mai greu să mor sub un soare strălucitor, cu o briză ușoară mângâindu-mi picioarele printre firele de iarbă. Umbrele nopții creează o scenă finală mai potrivită pentru momentul când gâtul o să-mi trosnească.

Ultima suflare a Rhyei Fleetwood.

Protejata faimosului Eli Fleetwood.

O orfană.

O ființă magică.

O întrepătrunsă.

O fugară.

O ascuțită.

Într-un fel, va fi o ușurare. Să mă odihnesc, în sfârșit, după toate aceste luni de fugă. De când Eli a fost executat, iar Pădurea Stelară a

www.cartepedia.ro

fost mistuită de flăcări și la fel și căsuța noastră, nu mai există niciun refugiu pentru mine pe acest pământ. Nicio îmbrățișare puternică și ocrotitoare spre care să alerg când spinii mi se agață în păr sau când glezna mi se răsucește pe o piatră din albia râului. Niciun pat cald în care să mă cuibăresc la sfârșitul unei zile răcoroase de toamnă.

Nu am nicio idee unde mă aflu. Înainte să fiu prinsă, am rătăcit săptămâni întregi, încercând să găsesc un adăpost care nu mai exista, supraviețuind cu ciuperci tari smulse din pământul uscat și cu păstrăvi reci pescuiți din pâraie înghețate. Când am ajuns într-un sat acum cinci zile, mirosul de pâine proaspătă lăsată la răcit pe un pervaz de piatră a fost mult prea ispititor ca să-l pot ignora.

Mi-aș putea blestema propria prostie. Știu exact ce mi-ar spune Eli dacă ar fi aici. *Inima te slăbește. Stomacul te face vulnerabilă. Nu te lăsa pradă impulsurilor trecătoare. Mintea este singurul lucru pe care trebuie să-l protejezi.*

Totuși, într-un moment de slăbiciune, i-am trădat învățăturile. Foamea care mă măcina mi-a tulburat judecata și mi-a tocit vigilența dincolo de orice limită a rațiunii. De obicei, sunt rapidă și precaută, dar în acea zi nu am fost suficient de iute. Când am țâșnit din marginea pădurii spre casa dărăpănată aflată la marginea poienii, nu am auzit ecoul unui pas pe podeaua de piatră din interior și nici sunetul săgeții întinse în arc, până când aceasta n-a șuierat, ca o șoaptă deasupra capului meu. Și, în acel moment, era deja prea târziu.

Mult prea târziu.

Din acel moment, viața mea s-a transformat într-o fugă disperată. Alergam până când rămâneam fără suflare, până când forța mi se scurgea din oase, iar picioarele desculțe lăsau urme însângerate pe pietre și pe malurile râurilor. M-au urmărit — mai întâi sătenii, apoi soldații pe care i-au chemat. Am trecut printr-o pădure, peste un câmp și, în cele din urmă, am ajuns într-un ținut mlăștinos. Acolo, unde nămolul șuiera și bolborosea, unde aerul era vâscos ca siropul, iar roiuri de insecte acopereau soarele amiezii, aproape că am scăpat.

Aproape.

www.cartepedia.ro